

Διαβάζω την είδηση για τη ληστεία και τον ξυλοδαρμό του 15χρονου στη Θεσσαλονίκη. Θυμάμαι ότι και πριν λίγο καιρό στον Άλιμο συνέβη κάτι παρόμοιο...

Και λίγο παλιότερα στην Καισαριανή, με τον άλλο που αμόλησε το σκύλο δίνοντας του εντολή να δαγκώ σει έναν άνθρωπο που του έκανε παρατήρηση...

Δεν βάζω τα πολύ βαριά εγκλήματα στη σούμα. Για να μην πέσω στα πατώ ματα από τη θλίψη και την απογοήτευση. Θύτες στη Θεσσαλονίκη είναι δυο 18χρονοι και άλλοι δυο ανήλικοι. Που ξυλοκοπούσαν τον πιτσιρίκο ακόμη και όταν εκείνος ημιλιπόθυμος είχε πέσει χάμω. Ήταν κι άλλοι τρεις μαζί τους. Επτά παιδιά βάραγαν και ληστεψαν ένα πιτσιρίκι... Και τον βάραγαν χωρίς λύπη, χωρίς έλεος... Τι γίνεται; Τι γίνεται; Τι γίνεται;

Αυτό το μίσος το είχαμε πάντα μέσα μας ή μας βγαίνει τώ ρα; Ήμασταν πάντα τόσο κακοί άνθρωποι, μικροί-μεγάλοι ή έχουμε φάει τέτοια πίεση που οι ηθικές αναστολές μας έχουν εκμηδενιστεί; Ήμασταν πάντα τέρατα ή μεταμορφωθήκαμε ξαφνικά και περιμένουμε κάποιον να μας φιλήσει για να ξαναγίνουμε άνθρωποι...; Ναι, όπως στα παραμύθια...

Μα εδώ μιλάμε για την πραγματικότητα. Για την ίδια τη ζωή. Τη ζωή μας. Επτά παιδιά, έκαναν ασήκωτο από το ξύλο ένα παιδί 15 χρονώ ν για να του πάρουν το κινητό... Δεν ήθελαν απλά να το ληστέψουν. Ήθελαν να βγάλουν τη μανία τους πάνω

του...

Η μάνα του παιδιού που έπεσε θύμα είπε ότι υπάρχουν γονείς που ξέρουν αλλά φοβούνται να μιλήσουν... Ακούς; Φοβούνται λέει οι γονείς να μιλήσουν για μια συμμορία πιτσιρικάδων, παιδιών ν... Τρελάθηκες ή ακόμα;

Μαζί με τα θύματα παίρνουν στο λαιμό τους και τους θύτες. Παιδιά κι αυτά. Μην το ξεχνάς. Που έχουν πάρει λάθος δρόμο. Που δεν έχουν αντιληφθεί ότι το «έξω και μαγκιά» από το «μέσα και... κότα» είναι μια κακιά στιγμή. Παιδιά που τρέφουν το νταηλικι τους από το φόβο των άλλων παιδιών ν και το δικό μας.

Άκου λοιπόν: Όσο φοβάσαι να πας κόντρα στο θηρίο τόσο το θηρίο θα δυναμώ νει. Παντού.

Σε όλες τις περιπτώ σεις και τους τομείς της ζωής σου. Ξυπνάτε και πάμε κόντρα σε όσα μας φοβίζουν. Και σε όσους μας φοβερίζουν...

Το μίσος πια είναι παντού. Και δυστυχώς ς βαθιά ριζωμένο μέσα μας.

Ξεριζώ στε το όσο είναι καιρός γιατί θα γίνει δέντρο. Και τότε θα είναι αργά.

Νίκος Συρίγος